

13. Wielkie proroctwo Jezusa Chrystusa

1. Patrząc na Jerozolimę Jezus nie mógł ukryć swoich uczuć. Jakimi słowami je wyraził? (s.2)
2. W jakich słowach przepowiedział zniszczenie miasta? (s.2)
3. Jaki litościwy apel skierował do mieszkańców niepokornego miasta? (s.2)
4. Co powiedział wychodząc ze świątyni? (s.2)
5. Jakie pytanie padło ze strony uczniów Jezusa? (s.2)
6. Jak Jezus wskazał na to, iż wydarzenia te są pewne? (s.2)
7. Co powiedział o wojnach, głodzie, zarazach i trzęsieniach ziemi, które miały poprzedzać te wydarzenia? (s.3)
8. Jakie doświadczenia ludu Bożego zapowiedział Jezus? (s.3)
9. Kto zostanie zbawiony? (s.3)
10. Kiedy nadejdzie koniec, zgodnie z Bożą zapowiedzią? (s.3)
11. Jaki miał być znak upadku Jerozolimy? (s.3)
12. Widząc ten znak, jak mieli zareagować uczniowie? (s.4)
13. Widząc wypełnienie się tego znaku, jak szybko mieli podejmować decyzję? (s.4)
14. Jak dalece Chrystus zatroszczył się o swoich naśladowców przepowiadając nadchodzące zniszczenie? (s.4)
15. O jakim doświadczeniu następnie mówi Chrystus? (s.4)
16. Dla kogo okres ten miał zostać skrócony? (s.5)
17. Przed jakimi zwiedzeniami przestrzegał Chrystus? (s.5)
18. Jakie znaki końca pojawią się na niebie? (s.5)

19. Kiedy miały pojawić się pierwsze z tych znaków? (s.5)
20. Jakie miały być znaki na ziemi, poprzedzające przyjsie Chrystusa? (s.6)
21. Jakie wydarzenie miało nastąpić po wypełnieniu się tych znaków? (s.6)
22. Gdy te rzeczy zaczną się dziać, co powinniśmy uczynić? (s.6)
23. Czego powinniśmy się spodziewać po budzącej się do życia przyrodzie? (s.6)
24. Czego podobnie dowiadujemy się widząc te znaki? (s.6)
25. Jakimi słowami Jezus podkreślił pewność tego proroctwa? (s.6)
26. Kto jedynie wie o dokładnej dacie powrotu Chrystusa? (s.6)
27. Jaki będzie stan moralności społeczeństw tuż przed Drugim Adwentem? (s.7)
28. Jakiej ważnej rady udzielił nam Chrystus? (s.7)
29. Jakie będzie doświadczenie tych, którzy w swoim sercu powiadają, że Pan opóźnia swoje przyjsie? (s.7)

Podsumowanie (s.8-9)

1. Patrząc na Jerozolimę Jezus nie mógł ukryć swoich uczuć. Jakimi słowami je wyraził?

„A gdy się przybliżył, ujrawszy miasto, zapłakał nad nim, mówiąc: Gdybyś i ty poznało w tym to dniu, co służy ku pokojowi. Lecz teraz zakryte to jest przed oczyma twymi” — Łk 19,41.42

2. W jakich słowach przepowiedział zniszczenie miasta?

„Gdyż przyjdą na ciebie dni, że twoi nieprzyjaciele usypią wał wokół ciebie i otoczą, i ścisną cię zewsząd. I zrównają cię z ziemią i dzieci twoje w murach twoich wytepią, i nie pozostawią z ciebie kamienia na kamieniu, dlatego żeś nie poznało czasu nawiedzenia swego” — w. 43.44

3. Jaki litościwy apel skierował do mieszkańców niepokornego miasta?

„Jeruzalem, Jeruzalem, które zabijasz proroków i kamieniujesz tych, którzy do ciebie byli posłani, ileż to razy chciałem zgromadzić dzieci twoje jak kokosz zgromadza pisklęta swoje pod skrzydła, a nie chcieliście!” — Mt 23,37

4. Co powiedział wychodząc ze świątyni?

„Oto wam dom wasz pusty zostanie” — w. 38

Uwaga: Żydzi dopełnili czarę własnej nieprawości poprzez odrzucenie i ukrzyżowanie Chrystusa i następnie przez prześladowanie Jego naśladowców po wniebowstąpieniu (patrz: Mt 23,29-35; J 19,15; Dz 4-8 rozdz.).

5. Jakie pytanie padło ze strony uczniów Jezusa?

„A gdy siedział na Górze Oliwnej, przystąpili do niego uczniowie na osobności, mówiąc: Powiedz nam, kiedy się to stanie i jak będzie znak twego przyjścia i końca świata?” — Mt 24,3

Uwaga: Upadek Jerozolimy i państwa izraelskiego jest niejako zapowiedzią ostatecznego zniszczenia miast i narodów świata. Opis obydwu wydarzeń wydaje się być zgodnie dopasowany. Proroctwa słowa Jezusa sięgały ponad upadek Jerozolimy, aż do ostatecznego dopełnienia. Wypowiedziane zostały nie na użytek wczesnych naśladowców Pana, lecz dla tych, którzy mają żyć w atmosferze ostatecznych scen kończących historię świata. Chrystus przedstawił dokładne znaki, zarówno odnoszące się do zniszczenia Jerozolimy, jak i Jego powtórnego przyjścia.

6. Jak Jezus wskazał na to, iż wydarzenia te są pewne?

„A Jezus odpowiadając, rzekł im: Baczcie, żeby was kto nie zwiódł. Albowiem wielu przyjdzie w imieniu moim, mówiąc: Jam jest Chrystus, i wielu zwiodą. Potem usłyszycie o wojnach i wieści wojenne. Baczcie, abyście się nie trwożyli, bo musi się to stać, ale to jeszcze nie koniec” — w. 4-6

7. Co powiedział o wojnach, głodzie, zarazach i trzęsieniach ziemi, które miały poprzedzać te wydarzenia?

„Ale to wszystko dopiero początek boleści” — w. 8

Uwaga: Te wydarzenia miały poprzedzać i urzeczywistnić się najpierw w upadku Jerozolimy i w końcu całego świata. Jak wspomniano wcześniej, proroctwo posiada podwójne odniesienie — po pierwsze do Jerozolimy i narodu żydowskiego, i po drugie — w odniesieniu do całego świata. Zniszczenie Jerozolimy w rezultacie odrzucenia Chrystusa w czasie pierwszego Jego przyjścia było typem (symbolem) na zniweczenie świata w końcu jako rezultat odrzucenia Chrystusa w nie przyjęciu ostatnich poselstw ostrzeżenia, jakie Bóg posłał, aby przygotować świat na wtóre przyjście Chrystusa.

8. Jakie doświadczenia ludu Bożego zapowiedział Jezus?

„Wtedy wydawać was będą na udękę i zabijać was będą i wszystkie narody paść będą nienawiścią do was dla imienia mego. I wówczas wielu się zgorszy i nawzajem

wydawać się będą, i nawzajem nienawidzić. I powstanie wielu fałszywych proroków, i zwiodą wielu. A ponieważ bezprawie się rozmnoży, przeto miłość wielu oziębnie” — w. 9-12

9. Kto zostanie zbawiony?

„A kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony” — w. 13

10. Kiedy nadejdzie koniec, zgodnie z Bożą zapowiedzią?

„I będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi na świadectwo wszystkim narodom, i wtedy nadejdzie koniec” — w. 14

Uwaga: Zanim upadła Jerozolima, Paweł zaniósł ewangelię do Rzymu — ówczesnej stolicy świata. Napisał o świętych „z domu cesarskiego” (Flp 4,22), a następnie napisał, że ewangelia była głoszona „wszelkiemu stworzeniu, które jest pod niebem” (Kol 1,23).

W taki to sposób rozpatrujemy koniec dla narodu żydowskiego, podobnie jak to odnosi się do końca świata, jako takiego. Kiedy ewangelia, albo inaczej dobra nowina o nadejściu Królestwa Chrystusa zostanie ogłoszona, wtedy nadejdzie koniec. Tak, jak koniec narodu żydowskiego urzeczywistniony został przerażającym zniszczeniem, podobnie nadejdzie kres dla całego świata.

11. Jaki miał być znak upadku Jerozolimy?

„Gdy zaś ujrzycie Jerozolimę, otoczoną przez wojska, wówczas wiedźcie, że przybliżyło się jej zburzenie” — Łk 21,2

12. Widząc ten znak, jak mieli zareagować uczniowie?

„Gdy więc ujrzycie na miejscu świętym ohydę spustoszenia, którą przepowiedział prorok Daniel — kto czyta, niech uważa — wtedy ci, co są w Judei, niech uciekają w góry” — Mt 24,15.16

Uwaga: Chrześcijanie widząc w roku 66 naszej ery wojska rzymskie otaczające Jerozolimę (które tego roku miasta nie zaatakowały), odczytali ich obecność, jako wypełnienie znaku przepowiedzianego przez Chrystusa. Oblężenie roku 70 przyniosło jednak śmierć dla 1.100.000 Żydów. Oto lekcja o ważności studiowania proroctw i wyciągania wniosków ze znaków czasu! Ci, którzy uwierzyli Chrystusowi i oczekiwali na wypełnienie Jego słów zostali uratowani, podczas gdy ignorantów spotkała klęska. Podobnie dotyczyć to będzie końca naszego świata — oczekujący i wierzący zostaną wybawieni. Inny los spotka prześmiewców (patrz: Mt 24,36-44; Łk 21,34-36; 1Tes 5,1-16).

13. Widząc wypełnienie się tego znaku, jak szybko mieli podejmować decyzję?

„Kto jest na dachu, niech nie schodzi, aby co wziąć z domu swego; a kto jest na roku, niech nie wraca, by zabrać swój płaszcz” — Mt 24,17.18

14. Jak dalece Chrystus zatroszczył się o swoich naśladowców przepowiadając nadchodzące zniszczenie?

„Módlcie się tylko, aby ucieczka wasza nie wypadła zimą albo w sabat” — w. 20

Uwaga: Ucieczka w zimę zakładała dodatkowe trudności związane z porą roku. Podobnie ucieczka w sabat niosła za sobą utrudnienia o charakterze psychicznym. Dla Żydów bowiem przestąpienie czwartego przykazania Dekalogu było wprost nie do pomyślenia. Historycy tamtego okresu zaświadcniają o tym, iż modlitwy chrześcijan zostały wysłuchane. Wydarzenia nie przeszkodziły nikomu w ucieczce. Gdy w 66 roku Rzymianie przystąpili do odwrotu, a Żydzi poczęli ich ścigać, w tym czasie chrześcijanie mieli okazję opuścić miasto. Kraj został oczyszczony z wrogów, bowiem w czasie tej okupacji Żydzi mogli nawet zebrać się na dorocznym święcie. Chrześcijanie z Judei mogli więc uciec bez większych przeszkód jesienią, w dogodnym czasie dla wszelkich ucieczek.

15. O jakim doświadczeniu następnie mówi Chrystus?

„Wtedy bowiem nastanie wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd nie będzie” — w. 21

Uwaga: Oblężenie Jerozolimy literalnie wypełniło proroctwo Mojżesza: „Będziesz jadł swoje własne potomstwo, ciała twoich synów i córek, które dał ci Pan, Bóg twój, w czasie oblężenia i ucisku, jakim uciśnie cię twój nieprzyjaciół” (Pwt 28,47-53). Józef Flawiusz, w swojej księdze *De bello Judaico*, tak opisuje tragedię mieszkańców Jerozolimy: „Z chwilą, gdy miasto zostało istotnie ze wszystkich stron szczelnie zamknięte, znikła dla Żydów wszelka nadzieja ratunku, a głód szerząc się coraz gwałtowniej, niszczył teraz lud całymi domami i rodzinami. Dachy były przepelnione przymierającymi niewiastami i dziećmi, w ulicach leżały trupy starców, chłopcy i młodzieńcy z głodu opuchli, wałęsali się jak mary po rynkach, gdzie bądź, padając z wycieńczenia. Nikt sił już nie miał dla grzebania swych bliskich; ci, co się jeszcze jako tako trzymali, stali bezradni wobec niesłuchanej ilości zwłok, lub też trwożliwie od nich stronili, aby nie patrzeć na to, co ich samych czekało. Niejeden grzebiąc kogoś, sam padał na zwłoki i konał; byli i tacy, którzy dowlekli się do grobowisk, aby tam umrzeć. Żaden lament nie odezwał się tam nad umarłymi, żadna pieśń nie użaliła się nad ich losem, głód stępił w ludziach wszelkie uczucie, umierający patrzyli błędnymi oczyma, a z ustami otwartymi na tych, którym śmierć już dała ucieszenie, głusza panowała nad miastem, rzekłbyś Pusta Noc, noc śmierci... Powstańcy kazali z początku grzebać umarłych na koszt publiczny, bo oddychać nie było można wśród trupiej woni; ale gdy liczba ich poczęła gwałtownie rosnać, zrzucano zwłoki z murów w głąb wąwozów” (ks. V, 12,3).

Po zniszczeniu Jerozolimy nadeszło prześladowanie dla chrześcijan ze strony pogańskich władców Rzymu. Prześladowania te trwały przez pierwsze trzy wieki naszej ery. Później nadeszły jeszcze gorsze prześladowania, które trwały długie wieki średniowiecza w okresie religijno-politycznej supremacji papieżstwa. Prześladowania te zostały przepowiedziane przez proroka Daniela (Dn 7,25) i Janową Apokalipsę (Ap 12,6). Prześladowania te działały się za przyczyną pogańskiego, bądź papieskiego Rzymu.

16. Dla kogo okres ten miał zostać skrócony?

„A gdyby nie były skrócone owe dni, nie ocalałaby żadna istota, lecz ze względu na wybranych będą skrócone owe dni” — w. 22

Uwaga: Czas wielkiego ucisku został skrócony. Chociaż supremacja papieska trwała nadal (do Rewolucji Francuskiej), to jednak już w latach siedemdziesiątych osiemnastego wieku pojawiły się pierwsze nowoczesne powiewy ducha wolności religijnej. Był to tzw. okres Oświecenia. Jeszcze przed zakończeniem 1260 lat, pojawiły się nowe formy tolerancji religijnej, jako pokłosie Wielkiej Reformacji i ruchów religijnych, które z niej wyrosły.

17. Przed jakimi zwiedzeniami przestrzegał Chrystus?

„Gdyby wam wtedy kto powiedział: Oto tu jest Chrystus, albo tam, nie wiercie. Powstaną bowiem fałszywi mesjasze i fałszywi prorocy i czynić będą wielkie znaki i cuda, aby, o ile można, zwieść i wybranych” — w. 23.24

18. Jakie znaki końca pojawią się na niebie?

„I będą znaki na słońcu, księżycu i na gwiazdach, a na ziemi lęk bezradnych narodów, gdy zahuczy morze i fale” — Łk 21,25

19. Kiedy miały pojawić się pierwsze z tych znaków?

„A zaraz po udręce owych dni słońce się zaćmi i księżyc nie zajaśnieje swoim blaskiem, i gwiazdy spadać będą z nieba i moce niebieskie będą poruszone” — Mt 24.29

„Ale w owe dni, które nastaną po tej udręce, zaćmi się słońce i księżyc nie zajaśnieje swoim blaskiem, i gwiazdy spadać będą z nieba, i moce niebieskie będą poruszone” — Mk 13,24.25 (patrz: Jł 3,3.4; 3,20; Iz 13,16; Am 8,9)

Uwaga: Niezwykłe znaki na niebie miały nastąpić „po ucisku”. Czas ucisku powinien być się w zasadzie skończyć wraz z końcem papieskiej supremacji politycznej, tj. w roku 1798. Ponieważ jednak zgodnie z przepowiednią Chrystusa ucisk miał być skrócony, czas ten zakończył się wcześniej około roku 1775. Pierwszego więc znaku na niebie oczekiwać należało między rokiem 1775 a 1798.

„Przepowiednia Chrystusa o znakach na niebie, wypełniła się z największą dokładnością zarówno co do czasu jak i natury, a nawet kolejności wydarzeń.

(1) Zaćmienie słońca. W dniu 19 maja 1780 roku miało miejsce niezwykle, nieprzewidziane przez astronomię i niewytłumaczalne przyczynami naturalnymi zaćmienie słońca. W Słowniku Webstera znajduje się następujący opis zjawiska: «W niektórych okolicach ludzie nie mogli przez kilka godzin przeczytać na wolnym powietrzu zwykłego druku. Ptaki śpiewały swoje wieczorne pieśni, milkły i odlatywały do gniazd. Ptactwo domowe szło na spoczynek, bydło wracało do zagród, a w domach pozapalano światła. Zaćmienie zaczęło się ok. godziny 10 rano i trwało do północy następnego dnia».

(2) Zaćmienie księżyca. Wieczorem następnego dnia miało miejsce zaćmienie księżyca. Było ono również nieoczekiwane i niewytłumaczalne.

(3) Spadanie gwiazd. W kilka lat później — 13 listopada 1833 roku — wypełnił się trzeci znak; było to nadprzyrodzone i nie mniej wytłumaczalne spadanie gwiazd (meteorytów). O tym niezwykłym fenomenie przyrody prof. D. Olmsted pisze: «Deszcz meteorytowy pojawił się prawie nad całą Ameryką Północną. [...] Meteoryty zaczęły zwracać uwagę przez swą niepospolitą liczebność i jasność od 9-12 wieczorem, najbardziej niezwykłymi w swym wyglądzie okazały się między godziną 2 a 5 po północy; największe natężenie osiągnęły ok. godz. 4 nad ranem; spadanie trwało przez całą noc aż stało się niewidoczne następnego dnia»” Zachariasz Łyko, Nauki Pisma Świętego, s. 753.

20. Jakie miały być znaki na ziemi, poprzedzające przyjście Chrystusa?

„Ludzie omdlewać będą z trwogi w oczekiwaniu tych rzeczy, które przyjdą na świat, bo moce niebios poruszają się” — Łk 21,26

21. Jakie wydarzenie miało nastąpić po wypełnieniu się tych znaków?

„I wówczas ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego w obłoku z mocą i wielką chwałą” — w. 27 (patrz: Mt 24,30)

22. Gdy te rzeczy zaczną się dziać, co powinniśmy zrobić?

„A gdy się to zacznie dziać, wyprostujcie się i podnieście głowy swoje, gdyż zbliża się odkupienie wasze” — w. 28

23. Czego powinniśmy się spodziewać po budzącej się do życia przyrodzie?

„A od figowego drzewa uczcie się podobieństwa: Gdy gałąź jego już mięknie i wypuszcza liście, poznajecie, że blisko jest lato” — Mt 24,32

24. Czego podobnie dowiadujemy się widząc te znaki?

„Tak i wy, gdy ujrzycie to wszystko, wiedzcie, że blisko jest, tuż u drzwi” — w. 33

„Tak i wy, gdy ujrzycie, że to się dzieje, wiedzcie, iż blisko jest Królestwo Boże” — Łk 21,29

25. Jakimi słowami Jezus podkreślił pewność tego proroctwa?

„Zaprawdę powiadam wam. Nie przeminie to pokolenie, aż się to wszystko stanie. Niebo i ziemia przeminą, ale słowa moje nie przeminą” — Mt 24,34.35

Uwaga: To co Chrystus przepowiedział odnośnie zburzenia Jerozolimy wypełniło się co do joty (hebr.jota — jeden ze znaków alfabetu hebrajskiego). Podobnie możemy być przekonani, iż Jego słowa odnoszące się do końca świata także dosłownie się wypełnią.

26. Kto jedynie wie o dokładnej dacie powrotu Chrystusa?

„A o tym dniu i godzinie nikt nie wie; ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko sam Ojciec” — w. 36

27. Jaki będzie stan moralności społeczeństw tuż przed Drugim Adwentem?

„Albowiem jak było za dni Noego, takie będzie przyjście Syna Człowieczego. Bo jak w dniach owych przed potopem jedli i pili, żenili się i za mąż wydawali, aż do tego dnia, gdy Noe wszedł do arki. I nie spostrzegli się, że nastał potop i zmiotł wszystkich, tak będzie i z przyjściem Syna Człowieczego” — w. 37-39

28. Jakiej ważnej rady udzielił nam Chrystus?

„Dlatego i wy bądźcie gotowi, gdyż Syn Człowieczy przyjdzie o godzinie, której się nie domyślacie” — w. 44

29. Jakie będzie doświadczenie tych, którzy w swoim sercu powiadają, że Pan opóźnia swoje przyjście?

„Zaprawdę powiadam wam, że postawi go nad całym mieniem swoim. Jeśliby zaś ów sługa rzekł w sercu swoim: Pan mój zwleka z przyjściem, i zaczęły bić współsługi swoje, jeść i pić z pijakami, przyjdzie pan sługi owego w dniu, w którym tego nie oczekuje, i ogodzinie, której nie zna. I usunie go, i wyznaczy mu los z obłudnikami; tam będzie płacz i zgrzytanie zębów” — w. 47-51

Podsumowanie

Za pośrednictwem swoich sług Bóg dał Żydom ostatnią szansę do wyrażenia skruchy. Objawił im Siebie dzięki świadectwu wszystkich aresztowanych, sądzonych i więzionych, ale to nie powstrzymało sędziów od wydawania

wyroków śmierci. Karani w ten sposób ludzie prezentowali sobą większe wartości niż reszta otaczającego ich świata, a zabijając ich, Żydzi od nowa krzyżowali Chrystusa.

Cały ten bieg wypadków czeka na swoje powtórzenie, bowiem władze uczynią wszystko dla ograniczenia swobód religijnych, przyjmując na siebie autorytet właściwy jedynie Bogu. Wyda się im możliwe zawładnięcie sumieniami, do których kontrolowania upoważniony jest jedynie Bóg. I w obecnym czasie organa władzy w niektórych krajach wdrażają swoją działalność przeciwstawną Bogu, a trwać ona będzie aż do osiągnięcia granicy, której i władzy nie wolno będzie przekroczyć. Bóg zawsze wstawi się za swoimi wiernymi zachowującymi Jego przykazania.

We wszystkich czasach prześladowania, ci którzy będą jego świadkami podejmą decyzję, czy mają być naśladowcami, czy też przeciwnikami Chrystusa. Ci, którzy objawiają współczucie dla niewinnie prześladowanych, objawiają tym samym przywiązanie do Niego. Inni odwracają się od głoszonej przez Niego nauki, ponieważ jej zasady kłócą się z codzienną praktyką. Wielu ludzi potyka się i pada, odstępując od wiary, którą dotychczas wspierali.

Chrystus dając swym uczniom znak dotyczący przyszłej zagłady Jeruzalem mówił im jednocześnie, w jaki sposób mają się sami uchronić: „Potem usłyszycie o wojnach i wieści wojenne. Gdy więc ujrzycie na miejscu świętym ohydę spustoszenia wtedy ci, co są w Judei, niech uciekają w góry, kto jest na roli niech nie wraca, by zabrać swój płaszcz. Wtedy bowiem nastanie wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd, i nie będzie”. Ostrzeżenie to zostało dane, aby zwrócić na nie uwagę po 40 latach, gdy doszło do zburzenia Jeruzalem. Chrześcijanie zastosowali się do niego, natomiast niechrześcijanie zginęli w ruinach miasta.

„Módlcie się tylko, aby ucieczka wasze nie wypadła zimą, albo w sabat” rzekł Chrystus. Ten, który ustanowił sobotę, nie obalił jej przybijając rzekomo do swego krzyża. Jego śmierć nie przekreśliła znaczenie soboty, która była przedstawiona jako święty dzień, nawet po upływie 40 lat od śmierci Chrystusa. W ciągu tych 40 lat uczniowie modlili się o to, aby nie musieli udawać się na tułaczkę w dniu sobotnim.

Od zagadnienia zburzenia Jeruzalem, Chrystus dość niespodziewanie przeszedł do innego tematu stanowiącego element łańcucha transmisyjnego w biegu ziemskiej historii, to jest do przyścia Syna Bożego w pełni chwały.

Te dwa wydarzenia rozdzielał wielowiekowy przedział czasu otwarty dla zdolności dostrzegania przez Chrystusa na wskroś długich zaciemnionych wieków, w czasie których wylało się tyle łez i krwi. Takiego widoku uczniowie Chrystusa wówczas nie byliby w stanie znieść i dlatego Jezus zaledwie dotknął tego tematu. „Wtedy bowiem nastanie wielki ucisk, rzekł Jezus, jakiego świat nie doświadczył od początku swojego stworzenia, ani potem nie doświadczy”. „A gdyby nie były

skrócone owe dni, nie ocalałyby żadna istota, lecz ze względu na wybranych będą skrócone owe dni”. W ciągu ponad tysiąca lat na wyznawców Chrystusa spadały ciosy, jakich dotąd nie oglądał świat. Miliony wiernych, którzy o Nim świadczyli, zapłacili za swoją wiarę życiem. Gdyby ręka Boga nie wyciągnęła się ku uratowaniu narodu, zginęliby wszyscy. „Lecz ze względu na wybranych będą skrócone owe dni” - powiedział Chrystus.

W słowach nie pozostawiających żadnych wątpliwości, Pan nasz zaczął mówić o Swym drugim przyjściu, ostrzegając przed niebezpieczeństwami, które to przyjście poprzedzają. „Gdyby wam wtedy ktoś powiedział: Oto tu jest Chrystus, albo tam, nie wiercie. Powstaną bowiem fałszywi mesjasze i fałszywi prorocy i czynić będą wielkie znaki i cuda, aby, o ile można zwieść i wybranych. Oto przepowiedziałem wam. Gdyby więc wam powiedzieli: Oto na pustyni jest nie wychodźcie; oto jest w kryjówce nie wiercie. Gdyż jak błyskawica pojawia się od wschodu i jaśnieje aż na zachód, tak będzie z przyjściem Syna Człowieczego”. Stosownie do słów Chrystusa, pojawienie się fałszywych proroków, którzy zwiodą wielu ludzi, miało być znakiem zbliżającej się zagłady Jeruzalemu. W rzeczywistości pojawili się tacy fałszywi prorocy, którym udało się wywieść ludzi na pustynię. Ludzie pozwalają się wywodzić w górskie pustynie przez czarowników i magów udających posiadanie cudownej mocy. Proroctwo to odnosiło się także do najbliższego czasu przyszłego, choć wyraźnie mówi o powtórnyim przyjściu Chrystusa na świat. W naszej współczesności nie brak jest fałszywych chrystusów i proroków, usiłujących zwieść jego uczniów, fałszywymi znakami i cudami.

Chrystus przepowiedział, że przy końcu wielkiego prześladowania ze strony papieżstwa, słońce się zaćmi, a księżyc nie da swego światła i gwiazdy zaczną spadać z nieba. Dodał przy tym: „A od figowego drzewa nauczcie się tego podobieństwa; gdy się już jego gałąź odmładza i liście wypuszcza, poznajecie, iż blisko jest lato. Także i wy, gdy ujrzycie to wszystko, wiedzcie, że blisko jest, tuż u drzwi” Mt 24,32.33.

Chrystus podał znaki swego przyjścia, oświadczając, że powinniśmy o tym wiedzieć i słyszeć Go pod naszymi drzwiami. O tych, którzy ujrzą te znaki, Chrystus rzekł: „Zaprawdę, powiadam wam, że nie przeminie to pokolenie, aż się to wszystko stanie”. Te znaki ukazały się już i wobec tego jesteśmy uprawnieni do oczekiwania bardzo bliskiego Jego przyjścia. „Niebo i ziemia przeminą — rzekł Jezus — ale słowa moje nie przeminą”. Przyjdzie On w otoczeniu obłoków i w wielkiej chwale, poprzedzany przez tłum towarzyszących Mu aniołów, a celem przyjścia będzie pobudzenie zmarłych do życia i poprowadzenie ich ku pełniej chwały ścieżce świętości. Przyjdzie też po to, aby uczcić tych, którzy Go miłowali i zabrać ze sobą tych wszystkich, którzy spełniali Jego przykazania.

* * *

opracowanie pytań: Rajmund Dąbrowski

komentarz: Ellen G. White